Enderrock | Elisenda Soriguera | Actualitzat el 20/05/2022 a les 12:45

Marc Parrot: «Més que sentir-se important davant la vida, cal contemplar-la»

Parlem amb el cantautor barceloní sobre el seu onzè treball, 'Els fets i l'atzar'

Marc Parrot | Sílvia Poch

L'onzè disc de **Marc Parrot** enregistrat amb el seu nom, *Els fets i l'atzar* (U98 Music, 2022), agafa el relleu de *Refugi* (Música Global, 2018). Parlem amb el cantautor barceloní quan està acabant d'enllestir-lo, després d'una petita aturada per afonia. En 30 anys de trajectòria no s'havia quedat mai sense veu com aquesta vegada. El cantant i compositor explica que la música es converteix en un vestit a mida per acompanyar un nou cicle que representa un canvi d'etapa vital.

Des del projecte de 'Refugi', que es va presentar en una iurta, han passat cinc anys. Com has viscut la pandèmia?

Personalment m'han passat moltes coses. Si per la majoria de gent la pandèmia ja va capgirar el seu dia a dia i la seva consciència, jo he canviat el lloc on vivia i he viscut un nou començament. Aquesta sensació de principi de nou cicle ha impregnant tot el disc.

És un disc que parla d'un nou inici?

Em costa prendre consciència de com és el disc, perquè encara soc a la recta final de la producció i, per exemple, no he decidit l'ordre, que també és rellevant. Tot i que ja tinc les cançons gravades, els detalls tècnics no em permeten veure la globalitat.

A la cançó que bateja el disc, "Els fets i l'atzar", parles de la vida que has somiat. Com és aquesta imatge?

Més ingènua, bàsicament. Els pocs moments en què la vida m'ha donat la raó -perquè són realment pocs- i en què m'he pogut permetre ser ingenu han estat meravellosos.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=fQpK78eF49Y
Dius que t'agradaria tornar a ser un full en blanc? Per què?

Aquesta idea se'm repeteix molt últimament. És una manera de pensar que segueixo sent modelable per l'experiència que he viscut i els canvis que em suggereixen el que he de fer, però també que estic obert perquè intervinguin altres factors externs i aliens.

Un full en blanc també podria significar que has esborrat coses del teu passat i vols començar de nou?

No, no esborraria res, és sobretot una qüestió d'actitud vital. Segurament quan som davant un full en blanc no tenim consciència de la rigidesa que ens acompanya al llarg de la vida, a partir de les necessitats bàsiques i les que sumem de grans. Aprenem a conviure amb el nostre entorn més proper i ens tornem més flexibles, però per la resta ens endurim molt més. Crec que amb els anys les persones ens tornem més rígides, tot que jo procuro evitar-ho. De fet, hi treballo de manera activa perquè no em passi.

Per què és tan important evitar-ho?

Darrere moltes de les cançons d'aquest disc hi ha el discurs de pensar que les coses no són com vull ni depenen només de mi i la meva voluntat, així que tampoc les puc ajustar mentalment. Una de les grans idees és que s'ha de fer front a la realitat amb més humilitat. Cal contemplar la vida més que sentir-se important davant la vida. La realitat la configuren els fets, el que ja ha passat. La resta no ho controlem, és l'atzar.

Quin percentatge de la teva vida depèn dels fets i quin de l'atzar?

Són dos conceptes que no es poden separar, perquè els fets sempre estan condicionats per l'atzar. El que passa és que els fets, perquè ja ho són i han passat, són un material sobre el qual puc basar la meva experiència i construir un pensament que moltes vegades em porta a prendre les decisions. És una actitud, que també em permet viure millor, de manera més oberta... i també encarar molt millor la majoria de situacions personals.

A la cançó "Moviment" dius que fins que no caus no sents el que carregues, ni allò que perds fins que no ho cerques. L'oblit és la clau per renovar el cicle?

Sí, cal cert grau d'oblit o, en tot cas, cal deixar passar un temps de cura. I, sobretot, és necessari no viure amb ressentiment.

?El confort és un miratge del qual tots som ostatges' vol dir que l'estat del benestar ens té segrestats i ens torna apalancats?

Les dues coses. Quan parlo de confort em refereixo a la societat del benestar que ens han venut, però cal preguntar-se per a qui i en quin moment. Per culpa del confort ens apalanquem i, alhora, l'acomodament ens fa menys combatius, menys crítics i menys lluitadors. La idea d'estic bé com estic no existeix, perquè tot va canviant. No es pot mirar la vida com si fos un punt estàtic.

Precisament en aquest tema cantes que ?tot s'entén en moviment, una aposta permanent; no pots aturar el moment'.

L'aposta permanent dels homes és el desig que ho exercita tot, la intel·ligència, la creativitat, l'amor? i això demana moviment. A més, el desig és inherent a la vida, perquè tot es mou i res s'atura però cal moure's en harmonia. Els grecs ja parlaven de la música celestial en un univers en moviment en què tot són freqüències, i jo penso que les freqüències són harmòniques entre elles i això crea la música celestial.

Quins són els moments vitals que et porten a tornar-t'hi a posar "De zero"?

Segurament és una visió més subjectiva que una realitat, però hi ha moments a la vida en què ho puc sentir. Per exemple, ara que als 55 anys m'hi enfronto des d'una altra perspectiva molt diferent de la que he tingut fins ara, i he hagut de crear un nou entorn, un nou confort i unes noves bases. Per a cadascú pot ser diferent la idea de començar de zero... Quan perds una feina pots tenir aquesta mateixa sensació, però aquesta cançó va més enllà i parla de quan has de tornar a configurar una nova manera de viure i entendre la vida. Les meves eines són els records, i alguna amistat propera en aquest moment? Potser no he començat absolutament de zero però necessito refer els fonaments.

Parles de reconstruir la vida després d'haver-se trencat una relació?

Refer la vida vol dir estar obert i no agafar-me a la mentida, evitar de falsejar el passat o la meva situació actual. Les persones ens equivoquem molt sovint, i això no ens permet fer els deures. I també hi ha la part de reconeixement de l'amor, perquè davant l'amor ens sentim nous.

Vols ser només un però no estar sol. Parles d'un somni i una nova vida. Canvia el que desitges amb el pas del temps?

Clar que canvia, i per això he escrit aquesta cançó. Si no hi hagués un canvi i moviment no trobaria cap interès a seguir fent cançons. Realment aquest disc està molt connectat amb el moment que visc, i probablement amb el que viu molta gent de la meva edat, en què els desitjos són uns altres. Moltes vegades poden semblar més petits, però en el fons són més difícils, perquè has d'aconseguir un grau de consciència suficient.

I quins desitjos són eterns, i no varien?

El desig etern és el de voler seguir desitjant, i no perdre aquest esperit. Malgrat que els objectius vagin canviant, seguir desitjant és el motor de la vida.

A "La pluja d'ahir" parles d'una pluja que t'acompanya i et desvetlla, que et ressona. Les tempestes són evocadores?

La pluja és la idea del passat, que em configura un nou present. Quan plou tot l'entorn es veu amb una altra mirada, que per mi és una manera de tenir present el passat. Alhora vaig caminant i avançant, i amb aquest exercici que faig de manera literal em vaig reconciliant amb el que va passar ahir, el que em passa avui i el que m'ofereix aquesta mirada sobre un paisatge ja conegut i vell. De fet, la mirada respecte a un passat comú també me'l fa veure d'una manera diferent.

Musicalment, "Moviment" i "Impuls" són les peces més canyeres, però és un disc on predominen cançons íntimes i balades.

Tinc la sensació que el disc ha sortit lliure i difícil de definir. La meva manera de revisar la feina i donar-la per bona és amb honestedat i radicalitat artística, que no té a veure amb el gènere ni l'estil ni la sonoritat.

Què significa ser honest i radical a la vegada quan fas música?

Et poso un exemple. Per mi les lletres són el més important, per descomptat, de manera que si al llegir-les hi ha alguna cosa que sona bé però no és veritat, l'elimino. Si alguna cosa sona com un tòpic, la trec. Busco que hi hagi una veritat, que estigui ben dita i ben explicada, i que la música sigui narrativa. A "Impuls" és una relació que funciona amb aquest ritme. No faig una tornada estripada per molar i demostrar que controlo l'electrònica, sinó perquè narrativament respon al que vull explicar. La major part de les cançons les vesteixo per acompanyar la lletra i la història, perquè la música sigui un vestit a mida per explicar el que vull dir.

Marc Parrot Foto: Sílvia Poch

Com i quan has escrit les cançons?

Ara fa un any i mig des que vaig començar a escriure, i deu fer un parell de mesos que les estem enregistrant més intensament. En el pla musical, hi ha una part de voluntat d'exploració que afecta l'estil. Volia compondre tenint en compte el resultat del disc Refugi amb cançons com "Química", amb bombo a negres i uns ritmes repetitius, potser més actuals, tot i que no explícits. Llavors ja tenia aquesta voluntat de recerca, per tal de seguir investigant amb una fusió més actual de patrons musicals.

I què més buscaves?

Hi ha una altra línia que he buscat a propòsit, que ha estat fer cançons molt senzilles, a partir d'una primera intenció. Que em resultessin fàcils de cantar, que no hagués de fer un esforç tècnic extra, i que això em permetés fluir cap a un altre tipus d'emoció.

Quines són les cançons del nou disc que han sorgit d'aquest propòsit?

El màxim exponent és "No sembla un final". La gravació és la maqueta que vaig compondre i enregistrar un mateix dia, sense auriculars ni claqueta ni res. Vaig gravar-la pensant que després hi faria algun arranjament, però molt poca cosa. I al final vaig pensar que era de puta mare, i que no li calia res. Tant de bo pogués fer així tot un disc sencer?

Marc Parrot Foto: Sílvia Poch

Com són les cançons perfectes?

Han de ser rodones i que moguin fils que no controles. Quan fas una meravella que s'escapa del teu control i dels altres?, no saps què mou els fils i no es pot explicar d'una manera objectiva. Quan passa em sento molt feliç, i a més són les cançons que menys feina porten. No he de fer-hi produccions sofisticades, que també m'encanta. Quan surt és com un amor a primera vista, i a més funciona.

Després de més de trenta anys de trajectòria, què et mou a gravar un disc?

Tinc moltes ganes de seguir fent la meva feina, tot i que sé que és un esforç. No era el mateix gravar discos fa vint o trenta anys que continuar fent-los ara i trobar què he de dir, què vull dir i com mostrar-me.

Series capaç de dir tres adjectius per descriure el teu nou disc?

No? Els adjectius ja els posarà la gent.